

Openbaar Ministerie

Ressortsparket 's-Gravenhage

Aan *Mr. M. Pestman*

Faxnummer *020 - 344 6201*

Faxbericht

Postbus 20302, 2500 EH 's-
GRAVENHAGÉ
Prins Clauslaan 60
2595 AJ Den Haag
Telefoon (070) 381 3215
Fax (070) 381 1367

Contactpersoon *Mr. Y.C. Bours*

Doorkiesnummer(s) *070 - 3021 1970*

Datum *21/09/07*

Aantal pagina's *9* (incl. deze pagina)

Onderwerp *appealmentare inz. fisco*

Ons kenmerk *091750006-06*

Uw kenmerk

APPELMEMORIE

inzake

Parketnummer: 09/750006-06
Naam: SISON
Voornamen: Jose Maria Canlas
Geboortedatum: 8 februari 1939
Geboorteplaats: Cabugao (Filippijnen)
Woonplaats: Utrecht
Adres: Rooseveltlaan 778

Inleiding

De rechtbank heeft op 7 september 2007 de vordering gevangenhouding in voornoemde zaak afgewezen omdat er onvoldoende ernstige bezwaren tegen de verdachte zouden zijn.

De beslissing werd door de rechtbank als volgt gemotiveerd:

“Onverminderd het gerechtvaardigde vermoeden dat verdachte in de telastgelegde periode een vooraanstaande rol binnen voornoemde organisaties heeft gehad, biedt het dossier evenwel onvoldoende concrete aanknopingspunten voor de verdenking dat verdachte in Nederland in bewuste en nauwe samenwerking met de daders op de Filippijnen de telastgelegde feiten heeft gepleegd. Mitsdien acht de rechtbank de ernstige bezwaren ten aanzien van het medeplegen niet aanwezig.”

“Evenmin zijn aanknopingspunten te vinden voor het aanwezig achten van ernstige bezwaren ter zake van de uitlokking van deze feiten. De verklaringen van de weduwen en de schutters, waarop het Openbaar Ministerie zich beroept, houden immers niet meer in dan dat ook zij ervan uitgaan dat de moorden zijn gepleegd in opdracht van het CC van de CPP en dus een opdracht afkomstig van verdachte als voorzitter. Dat is evenwel onvoldoende concreet om ernstige bezwaren aanwezig te achten.”

Het openbaar ministerie vindt dat de beslissing van de rechtbank onjuist en onbegrijpelijk is en heeft derhalve hoger beroep aangetekend. In deze appelmemoorie zal kort op de feiten en vervolgens op de deelneming van de verdachte aan deze feiten worden ingegaan.

De feiten

Op 23 januari 2003 is op de Filippijnen Romulo Kintanar met een vuurwapen doodgeschoten en liepen Ruel Murakami en Edmundo Ruiz y Martinez verwondingen op. Op 26 september 2004 trof Arturo Tabara hetzelfde lot. Tabara en zijn schoonzoon Stephen Ong, die toevallig bij hem was, werden eveneens doodgeschoten.

Kintanar en Tabara behoorden in het verleden tot (het kader van) de New Peoples Army (NPA), de militaire tak van de Communist Party of the Philippines (CPP), maar hebben in de jaren negentig de beweging verlaten vanwege meningsverschillen met Sison. Er ontstond een

splitsing in de beweging tussen "rejectionists" (waaronder Kintanar en Tabara) en "reaffirmists". De reaffirmists (waaronder Sison) vormen thans de CPP/NPA

In een reeks perspublicaties¹ heeft Sison - op persoonlijke titel - al in 1992 onder meer Kintanar bestempeld als "renegade" en beschuldigde hij hem van misdrijven en samenwerking met de regering.

De moorden op Tabara en Kintanar zijn vrijwel direct geclaimd door de NPA in de Ang Bayang. Als reden voor de moorden werd opgegeven dat Kintanar en Tabara - kort samengevat - criminelen en contra-revolutionairen waren die de doodstraf hadden gekregen van een zogenaamd People's Court, een intern rechtspraakorgaan van de beweging.

Bij Kintanar werd nog opgemerkt dat hij deze doodstraf al in 1993 had gekregen, maar deze nog niet was uitgevoerd om hem een kans te geven zijn dwalingen recht te zetten. Daarna zou Kintanar zich volgens de Ang Bayan opnieuw schuldig gemaakt hebben aan misdrijven, waaronder een mislukte aanslag op Sison in Nederland, waarna hij op 23 januari 2003 door een speciale eenheid van de NPA is gedood.²

Uit een door de NDF gepubliceerd document "Declaration of Undertaking"³ blijkt dat de NPA de gewapende tak van de NDF en CPP is en dat de NPA onder het absolute leiderschap van de CPP staat. De NPA moet alle beslissingen van (het Centrale Comité) van de CPP uitvoeren. Dit document is overigens mede ondertekend door Armando Liwanag, voorzitter van het Centrale Comité (CC) van de CPP. Hij tekent dit document namens de CPP en de NPA.

In dit document wordt onder meer omschreven hoe er met vijandelijke spionnen moet worden omgegaan in een zogenaamd People's Court en dat deze de doodstraf kunnen krijgen. Er wordt expliciet opgemerkt dat de doodstraf niet kan worden uitgevoerd voordat een hoger echelon de zaak heeft bekeken en geaccordeerd.

Ook uit andere verklaringen, zoals die van de weduwe van Tabara en Cruz blijkt dat het CC beslissingen inzake de (uitvoering) van de doodstraf neemt ten aanzien van personen die een hoge positie binnen de partij bekleeden of hebben bekleed.

In 2006 zijn drie getuigen, te weten Rafael Y Glemao Cruz, Amel Y Salazar Alonzo en Frederick Maico Pabalan gehoord, die hebben verklaard dat zij deel uitmaakten van de NPA en in opdracht van de NPA de moorden op Kintanar en Tabara hebben gepleegd. Zij stellen dat de opdracht afkomstig is geweest van het CC, waar Sison op dat moment de leider van is.⁴

Anders dan de rechtbank stelt gaan de verklaringen van de schutters en de weduwen er niet slechts van uit dat de moorden gepleegd zijn in opdracht van Sison. De schutters hebben dit gehoord van Leo Velasco, Vicente Cayetano respectievelijk Ka Baste.⁵ De weduwen hebben jarenlang deel uitgemaakt van de CPP en verklaren uitgebreid over de partijstructuur en de wijze waarop beslissingen zijn genomen. Bovendien ondersteunt de Declaration of Undertaking de verklaringen van de schutters en de weduwen.

¹ Aanvullend raadkamer proces-verbaal, bldz 2

² Aanvullend raadkamer proces-verbaal, bijlage 5

³ Aanvullend raadkamer proces-verbaal, bijlage 4

⁴ Proces-verbaal voorgeleiding, bldz. 247 (Cruz), bldz. 295 (Alonzo), bldz. 305 (Pabalan)

⁵ Proces-verbaal voorgeleiding, bldz. 247 (Cruz), bldz. 295 (Alonzo), bldz. 305 (Pabalan)

Ondanks de ontkenningen van Sison – hij is naar zijn zeggen slechts politiek adviseur van de NDF, de politieke tak van de CPP/NPA – zijn er meer dan voldoende aanwijzingen dat hij wel degelijk de partijleider van de CPP en daarmee van het CC en de NPA is. Ook de rechtbank lijkt dit in haar beschikking te onderkennen.

Uit diverse documenten en verklaringen blijkt dat in ieder geval vanaf 1992 de voorzitter van de CPP/NPA een man genaamd Armando Liwanag is. Uit verklaringen van diverse getuigen (waaronder Nathan Quimpo en Grace Cabactulan⁶) blijkt dat Armando Liwanag een pseudoniem is van de verdachte Sison. Verder wordt verwezen naar wat hierover in het dossier en de raadkamertoelichting is geschreven.

Steeds meer documenten uit de doorzoekingen bevestigen deze verklaringen. Zo is in de woning van Sison een diskette aangetroffen met daarop de tekst van een artikel van Armando Liwanag, gedateerd op 29 maart 2002.⁷ Onderzoek aan dit document leerde dat het is opgemaakt op 13 maart 2002 en voor het laatst gewijzigd op 23 maart 2002. Er zal nog nader onderzoek worden gedaan naar dit document, maar meer dan vermoedelijk is het door Sison opgemaakt. In deze toespraak wordt overigens nog gerefereerd aan de “incorrible opportunists and revisionists and unrepentant criminals” die nu uit de revolutionaire beweging zijn verwijderd.

Ook blijkt uit documenten, aangetroffen tijdens de doorzoeking dat Sison over “niet functionerende” kaderleden in ieder geval wordt geïnformeerd. Verwezen wordt naar de het zogenaamde Al-2 en Benz document⁸, waarin wordt gesteld dat een hooggeplaatst kaderlid laks is in het bijwonen van vergaderingen, maar ook valse beschuldigen uit tegen anderen binnen de beweging. Aan de AIDA wordt gevraagd om maatregelen te nemen. De getuige Cabactulan heeft een toelichting op document gegeven en heeft verklaard dat AIDA een verkorte naam is voor het Internationale Departement van de CPP. De hogere leden van de AIDA maken deel uit van de CPP.

Dit document is naar de mening van het openbaar ministerie een onderstreping van hiervoor genoemde verklaringen over de rol van Sison (en de partijleiding) bij besluiten over leden van de beweging die zich niet aan de “regels” houden.

Deelneming door de verdachte

Uit de motivering van de rechtbank valt op te maken dat wel wordt aangenomen dat de verdachte een vooraanstaande positie binnen de CPP/NPA bekleedde en nog bekleedt, maar dat er onvoldoende concrete aanwijzingen zouden zijn voor medeplegen, nu niet gebleken is van een bewuste en nauwe samenwerking tussen de verdachte en de schutters. Over de uitlokking merkt de rechtbank op dat er van diverse getuigen slechts de aanname bestaat dat - kort gezegd - de verdachte de opdracht heeft gegeven voor de moorden. De rechtbank acht dit onvoldoende om ook op dit punt ernstige bezwaren aan te nemen.

⁶ Raadkamer proces-verbaal bldz. 231 (Quimpo) en aanvullend raadkamer proces-verbaal, bijlage 13 (Cabactulan)

⁷ Aanvullend raadkamer proces-verbaal, bijlage 10

⁸ Aanvullend raadkamer proces-verbaal, bijlage 9

Medeplegen

Het is vaste rechtspraak van de HR dat van medeplegen sprake is indien een bewuste samenwerking en gezamenlijke uitvoering kan worden vastgesteld. Uit de jurisprudentie van de HR volgt echter dat de rechter daarbij steeds meer gewicht is gaan toekennen aan de intensiteit van de samenwerking en ieders concrete feitelijke bijdrage aan de delictshandeling steeds minder belangrijk is gaan vinden.⁹ Voor het bewijs van medeplegen is bovendien niet vereist dat de verschillende samenwerkende personen ieder voor zich alle bestanddelen van het delict verwezenlijken.¹⁰

De HR heeft in een uitspraak van 9 juni 1992 ten aanzien van medeplegen overwogen dat:¹¹

“deze personen met betrekking tot die feiten een zodanig hechte, intensief en planmatig nauw samenwerkende dadergroep vormden, dat niet van belang is wie van die personen welke rol bij of rond het plegen dier feiten heeft vervuld, doch elk van hen als medepleger van die feiten en mitsdien als dader kan worden aangemerkt.”

De HR vond daarbij van belang het feit dat niemand uit de groep zich had gedistantieerd van de gedragingen van de ander. Het criterium van het niet distantiëren is later teruggekeerd in andere arresten van de HR.¹²

De HR heeft bovendien beslist dat een verdachte “die zijn rol bleef vervullen” bij de moord op een ander door aanwezig te blijven, niets deed om het geweld te stoppen en zich hieraan niet heeft onttrokken voor medeplegen kan worden veroordeeld.¹³

In de zaak van de schietpartij op een school in Veghel, oordeelde de HR dat de vader van de schutter als medepleger moest worden aangemerkt vanwege zijn organiserende en sturende rol.¹⁴ Ook algemene ervaringsregels spelen een rol bij het vaststellen of van medeplegen sprake is. De HR overwoog dat volgens algemene ervaringsregels een bewuste en nauwe samenwerking met een of meer leveranciers uit Colombia vereist zal zijn om partijen plastic op pallets inhoudende cocaïne in te voeren.¹⁵

Dat iemand niet lijfelijk aanwezig hoeft te zijn om als medepleger te worden aangemerkt staat al langer vast in de jurisprudentie. Het Gerechtshof Den Bosch oordeelde in een zaak waarbij een moord werd gepleegd in het buitenland het volgende vast:¹⁶

“De betrokkenheid van verdachte bestond uit het geven van opdrachten met betrekking tot de moord en het aansturen van de uiteindelijke dader. Het hof is van oordeel dat tussen verdachte, die in Nederland verbleef, en [betrokkene 1], [betrokkene 2] en de pleger van het feit, een zeer nauwe samenwerking heeft bestaan, die op niets anders dan de dood van [slachtoffer 1] gericht kon zijn. Verdachte moet dan ook als

⁹ Zie bijvoorbeeld het zgn. Wisselkantoor Brussel: HR 25 maart 1975, NJ 1975, 270 en M.M. van Toorenburg. Medeplegen, pagina 106.

¹⁰ NLR aantekening 21 bij artikel 47 van het Wetboek van Strafrecht

¹¹ HR 9 juni 1992, NJ 1992, 772 en 773 (Overval in Oirschot)

¹² HR 20 januari 1998, NJ 1998, 426 en HR 8 mei 2001, NJ 2001, 480 (Bachus-arrest).

¹³ Zie HR 14 oktober 2003, NJ 2004, 103

¹⁴ HR 17 december 2002, NJB 2002, p. 1863, nr. 131

¹⁵ HR 2 maart 1993, NJ 1993, 676

¹⁶ Gerechtshof Den Bosch 30 juli 2002, LJN AE 5920 en de HR zag geen aanleiding om de zaak te vernietigen: HR 21 oktober 2003, LJN AH9922

mededader worden aangemerkt en daaraan doet niet af dat verdachte bij de moord niet lijfelijk aanwezig was."

Tot slot heeft de HR in een andere zaak over medeplegen overwogen:¹⁷

"In het middel wordt in het voetspoor van een in hoger beroep gevoerd verweer de stelling betrokken dat louter sprake is geweest van passieve aanwezigheid van de verdachte bij de vrijheidsberoving. Het Hof heeft in zijn nadere bewijsoverweging evenwel anders geoordeeld en tot uitdrukking gebracht dat de verdachte door zijn gedragingen eraan heeft bijgedragen dat zijn mededader de bewezenverklarde handelingen kon verrichten en dat het slachtoffer niet vrij was te gaan en te staan waar hij wilde. Dat oordeel is in het licht van de gebezigde bewijsmiddelen niet onbegrijpelijk. Gelet daarop geeft het oordeel van het Hof dat tussen de verdachte en zijn mededader van een zodanige bewuste en nauwe samenwerking sprake was dat zij de vrijheidsberoving en het voortduren daarvan tezamen en in vereniging hebben gepleegd, geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting."

Het criterium bewuste en nauwe samenwerking omvat in de jurisprudentie derhalve meer facetten dan een één op één relatie tussen daders. De verdachte Sison heeft – voorzover nu kan worden vastgesteld - geen direct contact gehad met de uitvoerders van de moorden. Binnen de strak geleide partijstructuur van de CPP/NPA - verwezen wordt naar de Declaration of Undertaking en de getuigenverklaringen - bestaat er echter wel degelijk een relatie tussen de leidinggevende Sison en de speciale eenheid van de NPA die op instructies, met instemming en met door de leiding ter beschikking gestelde middelen liquidaties uitvoert. Het is - gelet op deze structuur - niet noodzakelijk dat Sison rechtstreeks contact met de uitvoerders had of hun identiteit kende.

Daarnaast heeft Sison zich op geen enkel moment gedistantieerd van de gedragingen van schutters. Integendeel! Evenmin heeft hij hen weerhouden van het plegen van de moorden, terwijl hij hiertoe wel de mogelijkheid heeft gehad gelet op zijn – ook door de rechtbank vastgestelde – vooraanstaande rol in de (ondergrondse) activiteiten van het CC, de CCP en de NPA.

Uitlokking

Voorwaarden voor strafbaarheid van de uitlokker zijn:

1. opzet van de uitlokker
2. het aanzetten van een ander (de uitgelokte)
3. gebruik van een of meer uitlokkingsmiddelen
4. het uitgelokte delict moet zijn gevolgd
5. de uitgelokte moet strafbaar zijn¹⁸

Voorwaarden

De voorwaarden die zijn genoemd onder de punten 4. en 5. behoeven geen nadere bespreking en er zal daarom volstaan worden met de bespreking van de overige voorwaarden.

¹⁷ HR 26 september 2006. LJN: AX9405.

¹⁸ Van Woensel, in: Tekst & Commentaar Strafrecht, aantekening 5 onder b. bij artikel 47

Opzet van de uitlokker

De uitlokker moet opzettelijk uitlokken en hij kan niet aansprakelijk worden gesteld voor zaken die hij niet zou hebben gewild. De uitlokker kan verantwoordelijk worden gehouden voor andere strafbare feiten, indien hij voorwaardelijk opzet heeft gehad ten aanzien van deze feiten.¹⁹

Het aanzetten van de ander

De uitlokker moet bij een ander de wil in het leven roepen om het strafbare feit te plegen.²⁰ Uit de verklaringen van de schutters blijkt dat zij het feit hebben gepleegd in opdracht van een ander, te weten de voorzitter van de CC. Dit betekent dat zij tot het plegen van de moorden zijn aangezet.

Uit de wetsgeschiedenis blijkt niet dat vast moet komen te staan dat de dader en uitlokker afspraken met elkaar maken.²¹ Uit de woorden van artikel 47 Sr 'het feit opzettelijk uitlokken' kan worden afgeleid dat de relatie tussen uitlokker en uitgelokte niet zo relevant is, als de uitlokker maar bereikt wat hij wil bereiken. Zo is onbelangrijk of de uitgelokte meerdere andere personen inschakelt.²²

Misbruik van gezag

Naar het oordeel van het openbaar ministerie is in ieder geval sprake van het uitlokkingsmiddel misbruik van gezag. Misbruik van gezag moet ruim worden uitgelegd, zo kan het gezag ook betrekking hebben op ouders, leermeesters, meesters en een leider van een optocht.²³ Rozemond stelt dat een verzoek om binnen een bestaande gezagsverhouding een strafbaar feit te plegen als misbruik van gezag kan worden aangemerkt.²⁴

Functioneel daderschap

Het is niet noodzakelijk om in de tenlastelegging op te nemen dat een verdachte door middel van een ander heeft gehandeld of dat de IJzerdraadcriteria van toepassing zijn. De rechter kan bepalen om een delictshandeling functioneel uit te leggen.²⁵ In deze zaak ziet de telastlegging eveneens op het functioneel daderschap, hetgeen de rechtbank kennelijk niet heeft onderkend.

Van functioneel daderschap is sprake wanneer iemand niet zelf de delictshandeling heeft verricht, maar die door een ander heeft laten uitvoeren, toch als pleger van het delict wordt aangemerkt.²⁶

¹⁹ NLR aantekening 34 bij artikel 47 Wetboek van Strafrecht en HR 9 mei 1995, NJ 1995, 501

²⁰ NLR, aantekening 32 bij artikel 47 Wetboek van Strafrecht

²¹ NLR, aantekening 33 bij artikel 47 Wetboek van Strafrecht

²² Prof. Mr. A.J. Machielse, in: Handboek Strafzaken, paragraaf 36.5.2.3.1 en HR 12 juni 1951, NJ 1951, 554

²³ Hoge Raad 27 oktober 1902, W. 7821; 4 mei 1903, W. 7922; 9 maart 1936, NJ 1936, 519 en NLR, aantekening 40.2 bij artikel 47 Wetboek van Strafrecht

²⁴ Klaas Rozemond, De methode van het materiële strafrecht *Ars Aequi Libri Cahier*, eerste druk, Nijmegen 2006, pagina 133

²⁵ Tekst & Commentaar Wetboek van Strafrecht, aantekening 10 bij artikel 47

²⁶ Tekst & Commentaar Wetboek van Strafrecht, aantekening 10 bij artikel 47

Voor functioneel daderschap is vereist dat kan worden aangenomen dat het strafbare feit kan worden gepleegd door iemand die een ander de delictshandeling laat uitvoeren. Moord (art. 289) is een delict dat aan dit vereiste voldoet, volgens de HR.²⁷

De Hullu heeft gesteld dat voor het bewijs van het functioneel daderschap het fysieke of waarneembare niet voorop staat, maar centraal staan juist andere criteria, zoals beschikkingsmacht en aanvaarding. Doorgaans doet de functionele dader fysiek buitengewoon weinig, omdat voor macht en aanvaarding weinig handelingen zijn vereist.²⁸

Beschikkingsmacht is, volgens De Hullu, aanwezig als de leidinggevende feitelijke, werkelijke zeggenschap heeft over de verboden gedragingen. Hij moet kunnen ingrijpen en er moet sprake zijn van een organisatorisch verband. Gelet op de strakke hiërarchische verhoudingen binnen de CPP/NPA en de rol van Sison daar in zijn er voldoende ernstige bezwaren op dit punt.

Aanvaarding van een concrete handeling valt, volgens De Hullu, niet altijd vast te stellen, maar raakt niet de kern van het verwijt dat zich juist mede richt op het patroon van gedragingen. In dat stelselmatige, gewone van de gedraging wordt de grondslag voor toerekening gevonden.

Uit de verklaringen van de schutters blijkt dat zij, als lid van de NPA, meerdere opdrachten hebben gekregen voor het plegen van moorden en deze opdrachten ook steeds hebben uitgevoerd. Regel één van de "code of discipline" van de NPA luidt immers: "Obey orders in all your actions".²⁹ Dit wordt bevestigd door het document "Declaration of Undertaking" die het doden van "contra-revolutionairen" en "verraders" voorschrijft.

Ernstige bezwaren

Het openbaar ministerie is dat er sprake is van voldoende ernstige bezwaren, gelet op de volgende feiten en omstandigheden:

- Sison heeft als voorzitter (onder het pseudoniem Armando Liwanag) een leidinggevende rol gespeeld binnen de CPP, het CC en de NPA vanaf de opdracht tot aan de feitelijke uitvoering van de moorden;
- Sison heeft persoonlijk Kintanar en Tabara bestempeld als vijanden van de partij en verraders en daarmee feitelijk hun doodsvonnissen afgekondigd;
- Sison was er van op de hoogte dat Kintanar en Tabara mogelijk een moordcomplot tegen hem had beraamd en dit moordcomplot werd in de Ang Bayang als één van de redenen opgegeven voor de aanslag op Kintanar;
- Als voorzitter dan wel als lid van het CC heeft hij (mede) opdracht dan wel toestemming gegeven tot het doden van Kintanar en Tabara;
- Hij heeft zijn positie en zijn gezag in ieder geval niet aangewend om de moorden te voorkomen;
- De moorden passen in de normale en stelselmatige gedragingen van de leden van de NPA, waarvoor Sison als leidinggevende verantwoordelijk is.

²⁷ HR 29 mei 1990. NJ 1991, 217

²⁸ Mr. J. de Hullu. Materieel Strafrecht – Over algemene leerstukken van strafrechtelijk aansprakelijkheid naar Nederlands recht, derde druk, Kluwer Deventer 2006, pagina 151 e.v.

²⁹ Dit document is aangetroffen in het kantoor van de NDF in Utrecht (aanvullend raadkamer proces-verbaal, bijlage 7)

Het dossier bevat naar het oordeel van het openbaar ministerie, mede gelet op het vorenstaande, op dit moment zeker voldoende ernstige bezwaren dat Sison zich schuldig heeft gemaakt aan het (mede)plegen – al dan niet als functioneel dader - dan wel het uitlokken van de moorden dan wel de pogingen daartoe.

Gronden voorlopige hechtenis

Naast de geschokte rechtsorde, zijn ook de andere gronden van toepassing. Verwezen wordt naar de raadkamertoelichting.

Over de onderzoeksgrond wordt nog specifiek opgemerkt dat de vrijlating van Sison een ernstige inbreuk heeft gemaakt op het onderzoek. Er bestaat veel angst onder (mogelijke) getuigen vanwege het geweld dat de CPP/NPA gebruikt en hun afrekenpraktijken met mensen die als verraders worden bestempeld zijn wel bekend. Nu het onderzoek grotendeels bestaat uit het benaderen van getuigen (al dan niet aan de hand van gevonden documenten) ondervindt de Nationale Recherche grote weerstand omdat de verdachte weer vrij rondloopt.

Conclusie

Gezien het vorenstaande meent het openbaar ministerie dat de beschikking van de rechtbank in deze zaak vernietigd dient te worden en de dat gevangenhouding alsnog dient te worden bevolen.

Rotterdam, 24 september 2007

~~De officieren van justitie,~~

b.θ.
J.C.M.E. Meissen

J.S. de Vries